

opusdei.org

Påve Franciskus vill att vi hittar våra personliga gränsområden

Zenit intervjuar Msgr.
Fernando Ocáriz med
anledning av hans nya
institutionella uppgift och
intervjubok

2015-04-15

Msgr. Fernando Ocáriz föddes i Paris 1944. Han är rådgivare till Troskongregationen sedan 1986 och för andra dikasterier i den romerska

kurian. 1994 utnämndes han till generalvikarie för Opus Dei och i december förra året till hjälpvikarie. Intervjuboken *Sobre Dios, la Iglesia y el mundo* (på italienska *La Chiesa, mondo riconciliato*) har nyligen publicerats, i vilken denne fysiker och teolog, författare till flera teologiska studier, berör teman såsom arbete, frihet, evangelisering, tro och förnuft, teologins roll, etc. Zenit har frågat honom om hans senaste bok och om utnämningen till hjälpvikarie för prelaturen Opus Dei.

Den 12 december förra året utnämnde biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat, dig till hjälpvikarie, med fulla beslutsbefogenheter. Vad innebär detta?

De stadgar, som kyrkan har gett Opus Dei, stadfästa av den helige Johannes Paulus II, i den apostoliska konstitutionen *Ut sit*, fastställer att

prelatens ämbete är på livstid.

Samma normer förutser att det kan finnas en hjälpvikarie som ett stöd för prelaturens ledning, när omständigheterna råder därtill.

Biskop Echevarría anser att tiden är inne för att omsätta denna möjlighet i praktiken, och detta förutsågs redan av grundaren, i de första stadgarna, som presenterades för den Heliga stolen. Efter att ha lyssnat till de råd som hjälper honom i den pastoral ledningen, bestämde han sig för att utnämna mig till hjälpvikarie, så att jag skulle kunna dela samma verkställande makt som stadgarna förbehåller prelaten.

Gudskelov har antalet verksamhetsområden i prelaturen direkt underställda prelaten ökat de senaste åren. Allt detta innebär en avsevärd ökning av ledningsarbete. Med Guds nåd kommer vi – den nye generalvikarien och jag – kunna hjälpa till genom att följa upp arbetet

mer direkt och upprätthålla närheten till de personer och institutioner som arbetar med socialt arbetet och utbildning och som får pastoralt stöd från Opus Dei.

Hur samordnar du ditt dagliga arbete med prelaten?

Vi samverkar i ett styrande kollegium, där var och en arbetar med olika uppgifter. Detta kollegiala sätt att gå till väga etablerade den helige Josemaria från början i Opus Dei. För min del ber jag varje dag den helige Ande att hjälpa mig att vara en trogen medarbetare till Biskop Echevarría, som förmedlar så mycket optimism och önskan om trofasthet till Kristus, i kyrkan.

Medlemmarna och medarbetarna inom Opus Dei brukar kalla prelaten fader. Vad innebär det?

I många länder kallar man präster, och på vissa ställen t.o.m. biskopar,

fader. Den helige Josemaría förkroppsligade på ett starkt sätt denna känsla av spirituellt faderskap. Detta förhållningssätt överförs till efterträdarna, som ett värdefullt arv, med en fläkt av den helige Ande. Jag tänker på den salige biskop Álvaro del Portillo, den helige Josemarías förste efterträdare, med sin strålande trofasthet i kontinuiteten. Prelatens faderskap gör det möjligt för prelatens medlemmar att erfara detta familjära drag – att kyrkan är en familj – så närvarande i Opus Deis andliga uppbyggnad.

Prelatens stadgar hänvisar till prelatens funktion med orden "mästare och fader". Detta framhäver att det uppdrag, som kyrkan anförtror prelaten – liksom varje herde som förestår en kyrklig sammanslutning (ett stift, en prelatur etc.) inte är begränsat till ledningsutövandet, utan innefattar

denna mycket väsentliga dimension: faderskapet gentemot alla troende – präster och lekmän – som har anförtratts honom.

Vilka är de specifika utmaningarna för Opus Dei under påve Franciskus pontifikat?

Den helige fadern inbjuder var och en att gå ut ur sig själv för att föra ut Kristus till gränsområdena; inte bara de rent geografiska, utan också de existentiella: syndernas (eftersom vi vet att vi alla är syndare), smärtans, orättvisans, okunnighetens. Denna inbjudan uppmanar oss att fråga oss själva: vilka är mina egna gränsområden?

Människor inom Opus Dei, liksom så många av kyrkans trogna, vittnar om sin tro i det vanliga livet: i hemmet, i arbetet, i de sociala relationerna. Den helige Josemaría sade att det finns något heligt, något gudomligt, gömt i de mest vardagliga situationerna,

och det är upp till var och en av er att upptäcka det. Även i det egna personliga livets gränsområden, finner man detta heliga: när vi lindrar smärtan hos den som finns vid vår sida, bekämpar social orättvisa med vårt väl utförda arbete, avskaffar misär med att tjäna, eller, i viss mån, med böner avskaffar det onda, som synden har förorsakat. Förutom dessa utmaningar i det vanliga livet, önskar vi inom Opus Dei följa den helige faderns exempel och initiativ.

Kan du ge ett exempel?

Att kunna ge varje person den tid han eller hon behöver, be för de förföljda kristna, få botens sakrament att älskas mer, att bry sig om immigranterna, som omkommer i Medelhavet, att föra dialog med dem, som inte tänker som vi, eller inte delar vår tro ...

Varför har Biskop Echevarría utlyst ett marianskt årför Opus Deis medlemmar och medarbetare?

Det här året föds i full samklang med den helige faderns kärlek till Maria och hans önskan att vara nära familjerna. Det handlar om att lägga kyrkans och mänsklighetens behov, särskilt familjens, i jungfru Marias händer. Människornas lycka präglas i familjen. Därför inbjuder biskop Echevarría oss att be tillsammans till Guds Moder, i hemmet, när det är möjligt: till exempel Rosenkransen, eller Angelusbönen. Vår Moder, jungfru Maria, förenar oss ömt med Gud och våra medmänniskor.

I er bok *Sobre Dios, la Iglesia y el mundo* (Om Gud, Kyrkan och världen), tas ofta olika uppfattningar om frihet, tolerans och personliga övertygelser upp.

Hur kan en kristen i dag balansera dessa värden?

Eftersom en relativistisk uppfattning är den dominerande, blir den logiska följderna att förutsätta en intolerans gentemot dem, som har en fast övertygelse. Relativismen i en stor del av den västerländska kulturen visar sig i att förnuftet genomgår en kris och förkastar dess innersta natur: att försöka lära känna sanningen och meningen med tillvaron. Den utmynnar lätt i ett egoistiskt handlande.

Å andra sidan används uppfattningen om tolerans ofta som likvärdigt med respekt för åsikter och handlingar som avviker från de egna. I det relativistiska sammanhanget är detta synonymt med likgiltighet: alltså sammanfaller den med en idé om frihet, också uppfattad som likgiltighet. I gengäld är den ursprungliga betydelsen av

ordet tolerans att inte förhindra ett ont, som igenkänns som sådant, och som skulle kunna förhindras, med målet att undvika ett större ont. En harmoni mellan frihet, tolerans och personlig övertygelse förutsätter att man uppmärksammar *det allmännas bästa*. Den individualistiska kulturen har en tendens att ignorera detta. Jag tycker det är nödvändigt att införa begreppet *det allmänna bästa* i centrum av den allmänna debatten.

I dag talas det inte mycket om det kristna hoppet, ett av de teman som du tar upp i din bok. Varför tycker du det är intressant att tala om denna dygd?

Därför att det kristna hoppet inte bara är en tröst i forma av en bedövning. Helt klart syftar det på vårt slutgiltiga öde; vi vet, att vi inte har någon permanent boning här på jorden. Den helige Paulus sätter sitt hopp till det som väntar oss i himlen.

Samtidigt hänvisar vårt hopp till det nuvarande livet; det är det lilla hoppet, det dagliga, som förstärks, genom bön och sakramenten, dessa Kristi fotspår, såsom den helige Josemaría sade, på en väg, som för till den eviga glädjen.

Vilken roll spelar hoppet inför besvärliga situationer, som arbetslöshet, krisen inom tron och kulturen?

Det kristna hoppet skänker ljus åt de olika sidorna av det personliga och sociala livet, även de svårigheter som du hänvisar till: detta ljus är det som utgör sanningen och dess innebörd, det tillförsäkrar oss inte ekonomisk framgång, omvändelser, eller kulturella förändringar, utan inspirerar oss att göra det som är möjligt för att lösa problemen. Det föds i kärlekens värme. Vi är väl medvetna om att historien inte kan uppnå ett definitivt mål, med en

immanent fullkomlighet. Människan är fri, och befinner sig alltid i en öppen obeslutsamhet, i såväl med som motgång. Det är kraften i Kristi kärlek, inte vår egen kraft, som kommer att frälsa världen.

Du fäster stor vikt i boken vid kvinnans roll i världen. Vilket är Opus Deis bidrag till att främja kvinnans ställning i samhället?

Den helige Josemarías budskap uppmuntrar kvinnan att vara mycket aktiv inom vetenskap, konst, journalistik, företagande verksamhet, politik, i det sociala arbetet: inom alla områden i det offentliga rummet. Kvinnorna i Opus Dei erhåller samma intensiva andliga och teologiska utbildning som männen; för prelaturens pastoral ledning räknar prelaten och hans vikarier därför med två organ som ger dem råd; ett för kvinnor och ett för män. Beträffande stöd till

kvinnor i allmänhet finns det många initiativ i hela världen: skolor, gymnasier, universitet, stödcenter i socialt utsatta områden, etc.

Och i hemmet?

Skönheten i budskapet om att helga det vanliga livet har också medfört en omvärdering av yrkena relaterade till skötseln av hemmet och att tjäna människor. Det är fint. Man skulle kunna säga att hemmet är den plats, där varje kvinna och man hämtar kraft. Varje kristen är Guds hus, ett levande tempel. Kyrkan är ett hem; Guds händer beskyddar oss, det är som ett tak som samtidigt öppnar upp himlen för oss.

I prelaturen väljer några kvinnor som yrke att administrera centrens hushållsarbete. De är en referenspunkt för varje person som kommer i kontakt med Opus Deis apostolat: deras exempel och hängivenhet humaniserar våra liv,

de visar oss hur man helgar vardagen: de lär oss att älska, så som bara en mor kan. Dessa kvinnor skulle man kunna tillskriva ett Man skulle kunna använda ett uttryck av den helige Johannes Paulus II för att beskriva dem: med ett hjärta som ser, är de verkligen det osynligas vaktposter.

Originalintervju från Zenit

H. Sergio Mora

Zenit

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/pave-franciskus-vill-att-vi-hittar-vara-personliga-gransomraden/> (2026-03-21)